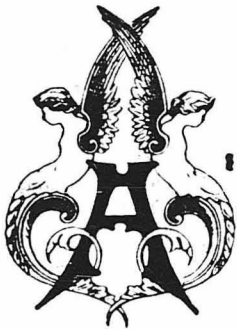

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΑΥΝΑΤΟΝ νὰ μᾶς προδίδουσιν, ἀπάντησ' ἀπερίσκεπτα ὁ Καστελνῶ. Οἱ ἀρχηγοὶ μόνον ἔχουσιν τὸ μυστικὸν καὶ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν εἶνε ἰκανὸς γὰρ ἓνα τέτοιον ἔργλημα...

—Κύριε ντὲ Καστελνῶ, εἰτε σοβαρῶ ὁ Γαβριήλ, ἔχετε λέγει ἐμπιστοσύνην σὲ μένα;
—Τιρλὴ ἐμπιστοσύνη, ἀγαπητέ μου...

—Αἱ λοιπὸν, θέλετε ν' ἀκούσετε μὴ καλὴ συμβουλὴ, μὴ φιλικὴ συμβουλὴ;
—Ποῦ;

—Ἐγκαταλείψατε τὸ σχέδιόν σας νὰ κερκίσετε αὐτὸν τὸ 'Αικτωρῆ. Στείλιτε ἀμέσως ἀγγελιοφόρους αἰχμαλωτοὺς σὲ μένα;

—Μὰ γιατί; Γιατί; φώτισε ὁ Καστελνῶ, ὁ ὁποῖος ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ. Θὰ ἔχετε χωρὶς ἄλλο κάποιο σοβαρῶ λόγον νὰ μοῦ μιλήτε ἔτσι.

—Θεέ μου, ὄχι! ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ κοιτώντας τὴν καρδίαν του νὰ σφίγγεται ἀπὸ τὸ ψέμμα αὐτό.

—Μὰ τότε, εἰτε ὁ Καστελνῶ, μὲ συμβουλεύετε χωρὶς αἰτία νὰ ἐγκαταλείψω ἓνα σχέδιόν τοῦ ὀνόμου ἢ ἐπιτυχία εἶνε σχεδὸν βεβαία.

—Ὄχι, δὲν σὰς συμβουλεύω χωρὶς αἰτία, μὰ δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ τὸ γιατί. Βασιστῆτε μόνον στο λόγον μου, ἂν κ' αὐτὰ ποὺ σὰς εἶπα ὡς τώρα εἶνε πολλὰ...

—Ἀκούστε, εἰτε σοβαρῶ ὁ Καστελνῶ, ἂν ἀλλάξω ἀτόφαι τὴν τελευταία στιγμὴν, θὰ εἶμαι ἀπευθύνων στὸν Λά Ρεναντί καὶ τοὺς ἄλλους ἀρχηγοὺς. Μπορῶ τοὐλάχιστον νὰ τοὺς παραπέμψω σὲ σὰς;

—Καί, ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ.

—Καὶ θὰ πῆτε τοὐλάχιστον σ' αὐτοὺς τοὺς λόγους ποὺ σὰς ὑπαγόρευσαν τὴ συμβουλὴν σὰς αὐτῆ;

—Ἄλλο τι; Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα...

—Τότε πῶς θέλετε, νὰ ὑποχωρήσω στὶς συμβουλὰς σας; εἰτε ὁ Καστελνῶ. Δυστυχῶς, κύριε ντὲ Μονγκομερὶ, παρ' ὅλη τὴν ἀπεριάντη ἐμπιστοσύνην ποὺ ἔχωμε ὅλα σὲ σὰς, δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε...

—Τότε, προσέχετε; φώναξε αὐστηρῶ ὁ Γαβριήλ. Γιατί ἀναλαμβάνετε τώρα στίς μὰ ποιερὴν εὐθύνην.

Ὁ τόνος μὲ τὸν ὁποῖο ὁ νεαρὸς κόμης πρόφερε ταῦτα τὰ λόγια, ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση στὸν Καστελνῶ καὶ, σὺν νὰ φωτιστῆρε ἔξωφρα, φώναξε:

—Κύριε ντὲ Μονγκομερὶ, ποὺ φαίνεται πῶς μαντεύω τὴν ἀλήθειαν, σὰς ἐμπιστεψθήκαν ἢ μάλιστα μόνος σας ἓνα ἑμπιστικόν, τὸ ὁποῖο σὰς εἶνε ἀπαγορευμένον ν' ἀποκαλύψετε...

—Μὰς ἐπρόδωσαν μήπως;
—Δὲν σὰς εἶπα ἓνα τέτοιον πρῶγμα! φώναξε ἱσχυρῶ ὁ Γαβριήλ.

—Ἡ μάλλον, ἐξωκολούθησε ὁ Καστελνῶ, εἶδατε, πῶν ἐσθίετε ἔδω, τὸ δοῦκα ντὲ Γκῆ, ὁ ὁποῖος εἶνε φίλος σας κ' ὁ ὁποῖος, μὴ ἔχοντας πῶς εἶστε δικός μας, σὰς ἀπεκάλυψε διάφορα πρῶγματα.

—Κανένα ἀπὸ τὰ λόγια μου δὲν μποροῦσε νὰ σὰς κἀνὴ νὰ ὑποψασθῆτε αὐτὸ τὸ πρῶγμα...

Μία βαρεῖά σιωπὴ ἀπλώθηκε τώρα μεταξὺ τῶν δύο ἀνδρῶν. Τέλος ὁ Καστελνῶ δὶκασσε τὴ σιωπὴν αὐτὴν, λέγοντας μὲ κάποια ψυχρότητα:

—Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε κόμης, γιὰ τὶς συμβουλὰς σας, μὰ δὲν μπορῶ παρὰ νὰ πραγματοποιήσω τὸ σχέδιόν μου... Πηγαίνω μάλιστα, μὲ τὴν ἀδείαν σας, νὰ δώσω τίς ἀναγκαῖες διαταγὰς γιὰ τὴν ἀναίανθιν ἐπίθεσιν.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν, χωρέθηκε τὸ Γαβριήλ καὶ ἔβγαρε ἔξω.

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ

Ὁ Γαβριήλ ὥστόσο δὲν ἐγκατέλειπε τὸν πύργον τοῦ Νουαζαί, μὰ ἀποφασίζων νὰ περάσῃ σ' αὐτὸν τὴν νύκταν. Ἐλάττε ὅτι ἴσως τὴν ἄλλη μέρα θὰ ἐβλέπε κανένα ἄλλον ἀρχηγὸν τῶν Ὀδνεγόνων καὶ θὰ τὸν ἐπέθετε ἴσως...

Ὁ Καστελνῶ τὸν ἄφραξε ἐντελῶς ἐλευθέρου καὶ κάποιος περιφρονή-

τικά, φαινόταν σὺν νὰ μὴ δὴν καμιά προσοχὴ σ' αὐτόν. Ὁ Γαβριήλ τὸν συνάντησε πολλές φορές ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὶς ἀβουνοὺς καὶ τοὺς διαδρόμους τοῦ πύργου, νὰ πηγαίνουσαν καὶ νὰ δὴν δι-
λάφορες διαταγὰς.

Μὰ οἱ δύο ἐκεῖνοι γυναικῶν, νεῶν, ποὺ ἦσαν ἐξ ἴσου εὐγενεῖς καὶ περήφανα, δὲν ἀλλάξαν πειὰ οὔτε μὴ λέξιν.

Κατὰ τὶς μακροὺς ὥρες αὐτῆς τῆς νύκτας τῆς ἀγανίας, ὁ κόμης ντὲ Μονγκομερὶ, ὁ ὁποῖος ἦταν πολὺ ἀνησυχῶς, γιὰ νὰ μπορῆσθι νὰ κοιμηθῆ, ἔμεινε ἀπάνω στὶς ἐπιτάξεις τοῦ πύργου, σκεπτόμενος καὶ προσεχόμενος.

Μὲ τὴν ἡμέραν, τὰ στρατεύματα τῶν Μεταρρυθμιστῶν ἄρχισαν νὰ φτάνουν σὲ μικροὺς χωριστοὺς ὄμιλους.

Στὶς ὀκτὼ τὸ πρωῒ τὸ μεγαλύτερον μέρος τους εἶχε φτάσει, καὶ στίς ἔνδεκα, ὁ Καστελνῶ δὲν περιμένε πειὰ κανένα.

Μὰ ὁ Γαβριήλ δὲν ἤξερε κανένα ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς ποὺ ἦσαν ἐκεῖ. Ὁ Λά Ρεναντί εἶχε εἰδοποιήσθι ὅτι θὰ διέσχισε τὸ δάσος τοῦ Σατω—Ρενῶ γιὰ νὰ φτάσῃ μὲ τοὺς ἀνδρες του στὸ 'Αικτωρῆ.

Ὅλα ἦσαν ἔτοιμα πειὰ γιὰ τὴν ἀναχώρησιν. Οἱ λοχιοὶ Ροναί καὶ Μαζέο ποὺ θ' ἀποτελοῦσαν τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν, παρῆτασαν τοὺς ἀνδρες τους στὸ προαύλιον τοῦ πύργου, γιὰ νὰ ξεαναθήσουν. Ὁ Καστελνῶ θηριάβευε...

—Αἱ λοιπὸν; εἶτε στὸ Γαβριήλ καθὼς τὸν συνάντησε σὲ μὴ στιγμῆν. Βλέπετε τώρα, κύριε κόμης, ὅτι εἶχατε ἄδικο καὶ ὅτι ὅλα πάνε περιφρονῆμα...

—Ἄς περιμένουμε! ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ κοιτώντας θλιβερὰ τὸ κεφάλιν του.

—Μὰ τί θέλετε ἀκόμα γιὰ νὰ πιστέψετε, ἄπαστε, εἰτε ὁ Καστελνῶ κοινογελῶντας. Οὔτε ἓνας ἀπὸ τοὺς δικούς μας δὲν ἔλειψε ἀπὸ τὸ κάλεσμά μας, κ' ὅλοι ἤρθαν στήν ὥραν του μὲ περισσότερους μάλιστα ἀνδρες ἀπ' ὅσους εἶχε ὑποσχεθῆ...

Ἐξαφρα ἤχοι σαυλίγγων καὶ ὄπλων καὶ μεγάλους θόρυβος ἀπ' ἔξω διέκοχον τὸ βαρῶν.

—Σταθῆτε! εἰτε στὸ Γαβριήλ. Στοιχηματίζω, ὅτι νέες ἐπιπορεύσεις ποὺ δὲν τίς περιμένεμε μὰς ἔρχονται τώρα...

Χωρὶς ἄλλο θὰ εἶνε ὁ Λαμὸν κ' ὁ Ντεσάν μὲ τοὺς μεταρρυθμιστὰς τῆς Πικαρδίας... Τοὺς περιμένεμε αἰετοῦ...

—Μὰ εἶνε πάρα αὐτοί; εἰτε ὁ Γαβριήλ, ὁ ὁποῖος εἶχε χλωμάσει, ἀκούγοντας τὸν ἦχον τῶν σαυλίγγων.

—Καὶ ποιοὺ ἄλλων μορφοῦσαν νὰ εἶνε; εἶτε ὁ Καστελνῶ. Ἐλάτε σ' αὐτὴ τὴν γαλερίαν, κύριε κόμης... Ἄπ' τίς ἐπιτάξεις τῆς, βλέπει κανεὶς στήν αὐτὴν ἀπ' τὴν ὁποία ἔρχεται ὁ θόρυβος.

Καὶ παρῆτασε μαζί του τὸ Γαβριήλ. Μὰ σὺν ἔγχεσε στήν ἀκρὴν τοῦ τείχους, ἔβγαλε μὴ δυνατὴν κραυγὴν, ἔβρασε τὰ χεῖρά του κ' ἔμεινε σὺν ἀπολήθειμένος...

Δὲν ἦσαν στρατεύματα μεταρρυθμιστῶν αὐτὰ ποὺ προεβόουσαν τὸ θόρυβον μὰ στρατεύματα βασιλικὰ, διοικοῦμενα ἀπὸ τὸν Ἰάκωβον τῆς Σαβοῖας, δοῦκα ντὲ Νεμουρῶ...

Χάρης στὰ δάση ποὺ περιτοχιζῶν τὸν πύργον τοῦ Νουαζαί, τὰ βασιλικὰ στρατεύματα εἶχαν κατορθῶσει νὰ φτάσουν, σχεδὸν ἔξ ἀποφύτων στήν ἀναίανθιν αὐτὴν τοῦ πύργου, ὅπου ἐκεῖνη τὴ στιγμὴν παραποσῶταν ἢ ἐμπροσθοφυλακὴ τῶν ἐπιπορευτῶν.

Μπρὸς στήν ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἐμφάνισιν τους, ὁ Ροναί κ' ὁ Μαζέο ποὺ βοήθησαν ἔξαφρα περιτοχιζόμενοι, ἀναγκάστησαν νὰ παραδοθῶν καὶ τὴ στιγμὴν ποὺ ὁ Καστελνῶ κῆτιζε ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ τείχους, κατέβησαν στοὺς νικητὰς τὰ ὅπλα τους.

Ὁ διοικητικὸς βαρῶνος δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του. Ἐμεινε μὰ στιγμὴν ἀκίνητος, κατάπληκτος, ἀλλοκομένως, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ προσφέρῃ λέξιν. Ἐνα τέτοιον γεγονός ἦταν τόσο μακρῶν ἀπ' τὴ σκέψιν του, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ πῶς εἶχε συμβεῖ.

Ὁ Γαβριήλ, ἂν καὶ λιγώτερον ἔξαφρασιμένος, ἦταν ἐξ ἴσου συντριμμένος.

Καθὼς ἀλληλοκτυπαζόντουσαν θλιμμένοι καὶ χλωμοί, ἓνας σηματοφόρος μῆτερ μέσα, ἔρηγόντας τὸν Καστελνῶν.

—Κύριε βαρῶνε, τοῦ εἶτε, λαχανιασμένος, τὰ βασιλικὰ στρατεύματα κερκίσαν τὴν κερκιστὴν γέφυραν καὶ τὴν πρώτην πύλιν... Μόλις προεβόουσε νὰ κλεισοῦμε τὴ δεύτερη... Μὰ θὲν θὰ μπορῆσθι ν' ἀντισταθῆ καί, σ' ἓνα τέταρτον, θὰ βρισκόμιντα μῆσα στήν ἐσωτερικὴν αὐτὴν. Τί πρόβλεπὴ νὰ κάνουμε; Νὰ πολεμήσομε ἢ ν' ἀρχίσουμε διαπραγματεύσεις μαζί τους; Περιμένουμε διαταγὰς σας...

—Ἐρχομαι, ἀπάντησε ὁ Καστελνῶ. Περιμένετε νὰ ὀπισθῶ κ' ἔφρασα...

Ἰάκωβος τῆς Σαβοῖας, δοῦκ ντὲ Νεμουρῶ.

Και μήτρε βιαστικά στη διαπληγή αβουσα για να φορέση το θώρακά του και να ζωστή το σπαθί του. 'Ο Γαβριήλ τόν ακολουθήσε.

—Τί πηγαίνετε να κάνετε, φίλε; τόν ρώτησε θλιβερά.

—Δεν ξέρω... Δεν ξέρω... απάντησε ο Καστελνύ σαν τρελλός. Μπορεί τουλάχιστον να πεθάνω...

—'Αλλοίμονο! είπε ο Γαβριήλ. Γιατί να μη μ' άκούσετε χτές;

—Ναί, είχατε δίκιο, τó βλέπω... 'Απάντησε ο βαρώνος. Είχατε προβλέψει αυτό που συνέβη. Τό ξέρατε από πριν ίσως...

—'Ισως... είπε ο Γαβριήλ. Κι' αυτό ήταν τó μεγαλύτερό μου μαρτύριο. Μά υπάρχουν στη ζωή ενός ανθρώπου υποχρεώσεις άλλωντες και τρωμερές... Είχα δώσει τó λόγο της τιμής μου να μη σάς αφήσω με κανένα τρόπο να υπομιασθήτε την άληθεια...

—Και έκανατε καλά τó σωπάσατε, τόν διέκοψε ο Καστελνύ. Τό ίδιο θα έκανα κι' εγώ στη θέση σας... Φταίω εγώ που δεν σάς άκουσα... Μά τώρα θά πληρώσω τó λάθος μου, πεθαίνοντας...

—Θά πεθάνω κι' εγώ μαζί σας, είπε ο Γαβριήλ με γαλήνη.

—'Εσείς; Κοί γιατί; φώναξε ο Καστελνύ. 'Εσείς δεν είστε υποχρεωμένος να λάβετε μέρος στη μάχη...

—Ναί, δεν μπορώ να πολεμήσω, είπε ο Γαβριήλ. Μά ή ζωή μου είναι βάρος κι' ο διπλός ρόλος που παίζω αναγκαστικά τώρα μ' αβιάζει... Θά παρουσιαστώ στη μάχη χωρίς όπλα... Δεν θά σκοτώσω, μά θ' αφήσω να με σκοτώσουν. Θά μοιρώσω ίσως να ριχτώ μπρός στο γκέρταμα που θά εινε περιουσιμένο για σάς...

—'Οχι, είπε ο Καστελνύ. Δεν πρέπει, δεν θέλω να σάς παρασώρω στην καταστροφή μου...

—'Ε! είπε ο Γαβριήλ. Θά παρασώρετε διως χωρίς λόγο και χωρίς έλπίδα δίως τους δικούς μας που εινε κλεισμένοι μαζί σας μέσα σ' αυτό τόν πύργο. 'Η ζωή μου εινε πιο άχρηστη από τή δική τους.

—Πρέπει να τούς ζητήσω αυτή τή θυσία για τή δόξα τού κόμισατός μας, είπε ο Καστελνύ. Οι μάρτυρες εινε συχνά πιο χρήσιμα σέ μία ιδεολογία, από τούς νικητάς.

—Ναί, είπε ο Γαβριήλ. Μά τó καθήκον σας ως αρχηγού, δεν εινε να προσπαθήσετε να σώσετε τις δυνάμεις που σάς έχουν εμπιστευθεί...

—Λοιπόν, είπε ο Καστελνύ, τί με συμβουλεύετε να κάνω.

—Να δοκιμάσετε τή σύγχρονα μέσα, άποκτήθηκε ο Γαβριήλ. 'Αν άντισταθήτε, δεν υπάρχει κανένας τρόπος ν' αποτύχετε την καταστροφή και τή σφαγή. 'Αν υποχωρήσετε στην άνάγκη, δεν έχουν, μου φαίνεται, τó δικαίωμα να σάς τρωφήσουν που δεν πραγματοποιήθηκε...

—'Εχω μετασώσει τόσο γιατί είν άκουσα τή πρώτη συμβουλή σας, είπε ο Καστελνύ, ώστε θά ήθελα πολύ να σάς άκούσω αυτή τήν φορά... 'Ωστόσο διατάξω...

—'Ακούστε, είπε ο Γαβριήλ.

Χτές δεν μπόρεσα να σάς σώσω... Μά σήμερα θά προσπαθήσω...

—Τί θά κάνετε; ρώτησε ο Καστελνύ, κλονιζόμενος.

—'Έτσιτε ανάξια σας, μπεινε ήρωας; είπε ο Γαβριήλ. Θά πάω σ' τó δοκίμα ντε Νεμούρ, ο οποίος διοικεί τά βασιλικά στρατεύματα. Θά τού πώ ότι δεν προσβάλλετε καμία αντίσταση, ότι θ' άνοιξετε τις πύλες και θά παραδοθήτε σ' αυτόν... 'Επεινος πάλι θά έγγυθηθί ότι δεν θά λάθετε κανένα κακό, ούτε σεις, ούτε οι εγγενείς κι' ότι, αφού σάς δδηγήσει μπρός σ' τó βασιλεία για να τού εκθέσετε τά παραπτώνα σας, θά σάς αφήσει ελεύθερος...

—Κι' έν άρνηθεί;

—'Αν άρνηθεί, τó άδικο και ή εθνήκη θά εινε με τó μέρος του. 'Αν άρνηθεί, Καστελνύ, θά ξαναγραφίσω να πεθάνω μαζί σας...

—Τότε πηγαίνετε, είπε ο Καστελνύ, μ' άπόγνωση.

—Εύχαριστώ, είπε ο Γαβριήλ.

Και κατέβηκε τρέχοντας. 'Εβαλε και τού άνοιξαν τήν πύλη τού πύργου και με μία λεική σημαία σ' τή χείρ, προχώρησε προς τó δοκίμα ντε Νεμούρ, ο οποίος στεκόταν έξωτος ανάμεσα στους δικούς του.

—Δεν ξέρω έν ή έξοχότης σας μ' αναγνωρίζει, είπε ο Γαβριήλ. Είμαι ο κόμης ντε Μονγκομερέ.

—Ναί, κύριε ντε Μονγκομερέ, σάς αναγνωρίζω, απάντησε ο δούξ.

'Ο δούξ ντε Γκλιζ με ειδοποίησε ότι θά σάς ειδοίκα έδώ, όπου ήθελε με τήν άδειά του, και μου συνέστησε να σάς μεταχειριστώ σαν φίλο...

—Κύριε δούξ, θά μοιρώσω να συνομιλήσω μαζί σας...

—Είμαι δικός σας, απάντησε ο δούξ.

'Ο Καστελνύ, ο οποίος από ένω κινηλιδιότ παράθυρο τού πύργου παρακολουθούσε με άγνομία όλες τις κινήσεις τού δούκως και τού Γαβριήλ, τούς ειδε ν' αποτραβιούνται και να σιχητούν ζοφρά. 'Επειτα ο δούξ έζησε μελάνη και πέννα και έγραψε, άκουμπώντας σ' ένα τώ-

πανο, ένα χαρτί, τó όποιο έδωσε κατόπιν σ' τó Γαβριήλ, που τόν ευχαρίστησε με διάχυσι.

'Υπήρχαν λοιπόν, ακόμα έλπίδες... 'Ο Γαβριήλ πράγματι ξαναγύρισε βιαστικά σ' τόν πύργο κι' έδωσε σ' τόν Καστελνύ τó άδολυθο έγγραφο :

'Επειδή ο κ. ντε Καστελνύ και οι σύντροφοί του τού πύργου τού Νουαζάι συγκατετέθησαν από την πρώτη στιγμή της άφιξής μου να καταθέσουν τά όπλα και να παραδοθούν σέ μένα, ο ύπογεγραμμένος 'Ιάκωβος της Σαβοΐας, δούξ τού Νεμούρ, τούς δεκίσθηκα στην προσωπική μου τιμή ότι δεν θά πάθουν κανένα κακό. Θά δδηγήσω μόνο τόν κ. ντε Καστελνύ και δεκαπέντε από τούς συντρόφους του σ' τó 'Αμπουάζ, ένώπιον της Άδτού Μεγαλειότητος για να εκθέσουν ειρηνικώς τις διαμαρτυρίες τους.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΤΗΣ ΣΑΒΟΪΑΣ, ΔΟΥΞ ΤΟΥ ΝΕΜΟΥΡ

—Εύχαριστώ, φίλε, είπε ο Καστελνύ σ' τόν Γαβριήλ, αφού διάβασε αυτό τó έγγραφο. Μάς σώσατε όχι μόνο τή ζωή, αλλά και τήν τιμή. 'Υπ' αυτούς τούς όρους, είμαι πρόθυμος ν' ακολουθήσω τó δοκίμα ντε 'Αμπουάζ. 'Ετσι δεν θά φτάσουμε ως αλμυλάτοι μπροστά σ' τόν νικητή τους, μά ως καταταξιόμενοι μπροστά σ' τόν δυνάστη τους. Σάς ευχαριστώ άκόμη μια φορά.

Μά, καθώς έσφιγγε τó χέρι τού άπελευθερωτú του, ο Καστελνύ άντελήφθη ότι ο Γαβριήλ είχε ξαναγίνει μελαγχολικός όπως πριν.

—Τί έχετε λοιπόν, πάλι; τόν ρώτησε.

—Συλλογίζομαι τώρα τó Λά Ρενωντί και τούς άλλους προτεστάντες που πρόκειται να έπιτεθούν σ' τούς 'Αμπουάζ. 'Αλλοίμονο! Εινε ίσως πεινά πολύ άργά για να προσπαθήσω να τούς σώσω... 'Ωστόσο έν δοκιμάζω; 'Ο Λά Ρενωντί θά περάσει από τó δάσος τού Σατώ Ρενώ, δεν έν' έτσι;

—Ναί, απάντησε ο Καστελνύ.

Μπορείτε ίσως άκόμη να τόν συναντήσετε εκεί και να τόν σώσετε, άτως σώσατε έμάς...

—Θά προσπαθήσω, είπε ο Γαβριήλ.

'Ο δούξ ντε Νεμούρ θά μ' αφήσει ελεύθερο. Χαίρε, λοιπόν, φίλε...

'Ο βαρώνος ντε Καστελνύ

Τó δάσος τού Σατώ Ρενώ άπείχε μίαμιση λείγα από τó Νουαζάι. 'Ο Γαβριήλ διεψήθησε προς αυτό κελιάζοντας με όλη τή δύναμη τού άλόγου του, μολονότι όμως τó διέσχιζε προς όλες τις διεψήθεις έπί μία και περισσότερη ώρα, δεν συνάντησε κανένα φίλο ή έχθρικό στρατεύμα.

Τέλος, σ' τή στροφή μιας δεινροστομίας, τού φάνηκε πός άκουσε κελιάσμα. 'Ο Γαβριήλ έτρεξε άμέσως προς τή διεψήθησή αυτή και σέ λίγο βρέθηκε μπρός σ' ένα άπόστασμα τού βασιλικού στρατού. Καθώς προχωρούσε προς τόν αρχηγό του,

τόν αναγνώρισε κι' αναγνωρίστηκε άπ' αυτόν.

'Ηταν ο βαρώνος ντε Παρναγιάν, ένας νεώρος και γενναίος άξωματικός, ο οποίος είχε πολεμήσει μαζί του, από τās διαταγές τού Γκλιζ, σ' τήν 'Ιταλία.

—'Ω, ο κόμης ντε Μονγκομερέ! φώναξε ο Παρναγιάν. Κι' εγώ νόμιζα πός βρισκόσαστε σ' τó Νουαζάι.

—'Από και έρχομαι, απάντησε ο Γαβριήλ.

—Τί συνέβη λοιπόν; Βαδίσατε λίγο μαζί μας και διηγήθητε μου τί συνέβη.

'Ο Γαβριήλ τού διηγήθηκε τότε τήν ξαφνική άφιξη τού δούκως ντε Νεμούρ και τήν ειρηνική άποταγή τού Καστελνύ και τών Οθγενότων του.

—Ταύθως! είπε ο Παρναγιάν. 'Ο δούξ είχε τύχη! Μακάρι να είχα κι' εγώ τήν ίδια τύχη... Έξορτε, κύριε κόμη, έναντιόν τίνος βαδίζω τώρα;

—'Εναντιόν τού Λά Ρενωντί, χωρίς άλλο, είπε ο Γαβριήλ.

—'Ακριβώς. Και ξέρετε τί τόν έγω τόν Λά Ρενωντί;

—Μά, όπως θυμάμαι, εινε ξάδελφός σας.

—Ναί, εινε ξάδελφός μου, είπε ο Παρναγιάν. Και περισσότερα από ξάδελφός μου μάλλον: φίλος μου, συμπολεμιστής μου... Έξορτε πόσο σκληρό εινε να πολεμήω κανείς έναντιόν ενός ανθρώπου με τόν όποιο τόν συνδέουν τόσο δεσμοί;

—'Ω! και! απάντησε ο Γαβριήλ. Μά είστε βέβαιος ότι θά τόν συναντήσετε;...

—'Ω! βεβαίωτος! Σ' ένα τέταρτο της ώρας θά βρισκόμαι αντιμέτωπός του...

—Και έν ακολουθούσατε άλλο δρόμο; ψεφίσατε με κάποια έλλίδα ο Γαβριήλ.

('Ακολουθεί)